

for der maatte jo foretages meget nøje Undersøgelser, som omfattede ikke enkelte Egne, men det hele Land, for skønmæssig at komme til Erfaring om, hvorvidt dette Tal var rigtigt, om det var for lavt eller for højt. Det forekommer mig, at de Undersøgelser, som han har foretaget, og den Maade, hvorpaa han fremsætter Resultaterne deraf, give det Sandsynlighedens Præg, at det desværre er rigtigt, at Ukrudtsplagen er den tungeste Byrde, vi have at bære paa i dette Land.

Den ærede Ordfører siger, at Forfatteren, Statskonsulent K. Hansen, havde angivet mange andre Maader at udrydde Ukrudtet paa, som jeg ikke havde omtalt. Det er fuldkommen rigtigt. Her, hvor vi kun have en begrænset Tid, kunne vi ikke komme ind paa alt. Den ærede Ordfører nævnedes adskillige Maader, som Forfatteren har omtalt, men der var een, som den ærede Ordfører ikke nævnedes, og det er den, at vi skulde gaa frem ad Lovgivningens Vej. Forfatteren nævner mange Maader, hvorpaa Ukrudtet kunde bekæmpes, men ogsaa den at gaa Lovgivningens Vej; han anfører, at det har man gjort andetsteds, og formentlig med godt Resultat. Nu siger den ærede Ordfører, at det er et Arbejde, som skal ske ad Frivillighedens Vej, noget, som Landbrugsorganisationerne skulde tage op. Ja, det er noget, de skulde have taget op i mange, mange Aar. Men hvordan have de taget det op? Paa den Maade, at denne Mand kan anslaa den Skade, Ukrudtet forvolder, til ikke mindre end 100 Mill. Kr. om Aaret. Selv om Landbrugsorganisationerne altsaa have arbejdet paa dette Omraade, saa er desværre det Maal, man skulde have sat sig, langt, langt ude i det fjerne. I Fjor, da jeg omtalte den samme Sag, anførte jeg Resultatet af nogle Forespørgsler, som vare udsendte til Landets forskellige Egne, jeg tror, det var fra det kongelige Landhusholdningsselskab, men har ikke Papirerne ved Haanden i Øjeblikket. Man ønskede Svar fra Landets forskellige Egne paa følgende Spørgsmaal: Er Ukrudtet i Aftagende? Der kunde svares enten et Nej eller Ja, eller at man ansaa Spørgsmaalet for usikkert. Det viste sig da, at der var Egne i Landet, jeg tror, det var Samsø og Sjælland, hvor man ikke turde sige Ja til, at Ukrudtet var i Aftagende. Og naar Ukrudtet ikke er i Aftagende i en Egn, kan man være sikker paa, at det er i Tiltagende, thi Stilstand paa dette Omraade, saa lidt som paa næsten alle

andre Omraader, findes ikke ude i Naturen.

Jeg mener, det kunde være heldigt, om man ad Lovgivningens Vej søgte at træffe Foranstaltninger først og fremmest mod det Ukrudt, som den enkelte ikke kan værges sig imod. Der er noget ærgerligt i, naar en Mand selv holder sine Agre rene, medens hans Nabo lader Ukrudtet vokse, at dette Ukrudt da flyver fra den sidstes Agre ind paa den førstes. Det er den Slags Ukrudt som Følfoed, Agertidsel, Snerle, der hager sig fast og slæbes omkring fra Sted til Sted. Men saa er der en anden Slags Ukrudt, som man nok kunde finde sig i fik Lov til at gro i Fred, saadanne Planter, som pryde vore Enge, Kabbelejer, den smukke Engblomme, flere Ranunkelarter, der ere blandt vore smukkeste Foraarsplanter. Det kan være en Fryd for Øjet at se disse Planter smykke Engene, men naar man saa ved, at disse Planter ere giftige, at de have Egenskaber, der gøre, at Kreaturerne blive syge, naar de æde dem, siger jeg, det er en Skam, at man ikke oplyser Befolkningen om, hvorledes Forholdet er. Disse Planter blive dog paa det Sted, hvor de nu vokse, de flytte sig ikke, de brede sig ikke ud til Naboens Mark. Man kan derfor sige, at her behøves ikke Lovgivningsforanstaltninger, her kan den enkelte have Lov til at have sit Ukrudt i Fred. Naar Kreaturerne græsse paa Engene, undgaa de dem, fordi de have et udmærket Instinkt overfor, hvad de maa spise og ikke maa spise. Men naar Græsset er slaaet sammen med disse Ukrudtsplanter og det fortæres hjemme i Stalden, er det vanskeligt for Kreaturerne at værges sig derimod, og saa kan der indtræffe — jeg har det fra afdøde Professor Rostrup — Fordøjelsessygdomme f. Eks. hos Køerne. Naar sligt Ukrudt ikke bliver bekæmpet, saa er det for en stor Del af Mangel paa Oplysning, og derfor var det, jeg antydede, om man ikke kunde gaa den Vej at bruge Landets Skoler, som dog ere det naturlige Sted til at udbrede Oplysning i den almindelige Befolkning, og f. Eks. lade udarbejde et Hæfte med Illustrationer af de forskellige Ukrudtsplanter. Ethvert Barn vilde saa i Folkeskolen have Lejlighed til at se disse Ting. Det vilde ikke koste saa forfærdelig meget at udgive dette Hæfte i 50,000 Eksemplarer, og saa vilde der kunne blive 1 til hvert Barn i Alderen mellem 13 og 14 Aar. Jeg vilde derfor gerne have taget denne Sag op. Jeg tror,